

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE,

Anul XVIII.

No. 10.

Religiunea curată

(Urmare din No. 9)

CUPRINS:

Religiunea curată

Un Junior martir

Atitudinea creștinului

Avertisment

Corul Comunității
Crângeni-Teleorman

Dacă ești desamăgit în
căsătorie

Și-a ajuns ținta

Scoala de Sabat — câș-
tigătoare de suflete

Iacob și instructora
lui

Pagina gospodarului

Sfârșit de cale

Anunțuri

Acum câțiva ani mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu va fi cercat cu acest lucru de a face căminuri pentru cei lipsiți de cămin; și vor fi mulți lipsiți de cămin din pricina credinței lor în adevăr. Impotrivirea și prigonirea lipsesc pe credincioși de căminurile lor, și este de datoria aceluia cari au un cămin, de a deschide ușa larg pentru acei cari n'au. Mi s'a arătat, de curând, că Dumnezeu va încerca în mod deosebit pe pretinsul Său popor și tocmai în această privință. Din pricina noastră, Hristos S'a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. El a adus o jertfă, spre a pregăti un cămin pentru cei străini și călători în această lume, cari năzuesc după o patrie mai bună, cerească. Oare aceia cari sunt obiectul harului Său, și cari așteaptă să fie moștenitori ai nemuririi, să nu primească, sau chiar să se simtă stingheriți, de a face parte în căminul lor și celor lipsiți și nevoiași? Oare noi, cari suntem ucenici ai lui Isus, să nu primim pe străini, când vin la ușa noastră, pentru că ei nu pot plăti găzduirea și întreținerea?

Oare sfatul dat de apostolul Pavel nu are valoare și pentru timpul nostru? El zice: „Nu treceți cu vederea primirea de oaspeți, căci prin aceasta unii au găzduit ingeri, fără să știe”. Eu mă frământ zilnic de grijă, cu privire la manifestarea egoismului în poporul nostru. E o lipsă îngrijorătoare de iubire și de grijă pentru acei ce au nevoie de aceasta. Tatăl nostru ceresc ne pune în cale binecuvântări sub înfățișări schimbate, dar unii nu se ating de ele de teamă să nu fie abătuți dela distracțiile lor. Ingerii așteaptă să vadă, dacă noi prindem ocaziile ce ni se oferă de a face bine, — așteaptă să vadă, dacă noi binecuvântăm pe alții, pentru ca și ei, la rândul lor, să ne binecuvinteze. Domnul ne-a făcut așa de deosebiți, — pe unii săraci, pe alții bogați, pe alții cu necazuri, — pentru ca toți să aibă prilej să-și desvolte caracterul. Pe săraci i-a lăsat Dumnezeu între noi cu scopul, ca noi să fim cercați și lămuăriți, și să dăm pe față ce se află în inimile noastre.

Am auzit pe mulți scuzându-se că nu pot invita pe sfinții lui Dumnezeu în casele și inimile lor. Ei zic: „Vai, n'am nimic pregătit, — n'am gătit nimic, — și trebuie să mergi la altcineva”. Și acel altcineva poate inventa, ca și cel dintâi, oarecare scuze, de a nu primi pe acei ce au nevoie de ospitalitate, și astfel sentimentele vizitatorilor sunt adânc rănite, și rămân cu impresii neplăcute despre lipsa de spirit de ospitalitate la acei cari pretind a fi frați și

surori. Surorilor, dacă n'aveți pâine, imitați cazul arătat în Evanghelie. Mergeți la vecinii voștri și ziceți: „Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine un prieten din călătorie, și n'am ce-i pune înainte”. Aci nu mi se arată un exemplu despre o astfel de lipsă de pâine, care să fie invocată mereu ca scuză de a refuza ospătarea celui ce cere. Când Ilie a ajuns la văduva din Sarepta, ea și-a împărțit bucățica ei de pâine cu profetul lui Dumnezeu, și El săvârși o minune, și făcu ca acea faptă, de a oferi găzduirea serului Său, și de a împărți bucățica ei de pâine cu el, să fie mijlocul de întreținere și păstrare atât a vieții ei, cât și a fiului ei. Așa se va întâmpla cu mulți, dacă fac aceasta cu bucurie, spre slava Lui.

Unii invoacă motivul, că n'ar prea fi sănătoși, și că ar face cu plăcere aceasta, dacă ar avea putere. Unii ca aceștia s'au închis în sine însuși, și se gândesc atât de mult la sărmănele lor simfuri, și vorbesc atât de mult despre suferințele, cercările și necazurile lor, încât aceasta a devenit adevărul lor prezent. Ei nu se mai pot gândi la nimeni altul decât la ei înșiși, oricât de mare lipsă de simpatie și ajutor ar suferi alții. Există un mijloc de vindecare pentru voi, cari aveți o sănătate subredă. De vei îmbrăca pe cel gol, și vei aduce pe cel sărac și isgonit în casa ta și vei împărți pâinea ta cu cel flămând, „atunci lumina ta va răsări ca zorile, și sănătatea ta va crește repede”. Facerea de bine este un mijloc de vindecare excelent. Acei cari fac această lucrare sunt invitați să cheme pe Dumnezeu, și El s'a obligat să le răspundă. Sufletul lor va fi săturat în timp de secetă, și ei vor fi ca o grădină udată.

Treziți-vă, fraților și surorilor! Nu vă feriți de fapte bune. „Să nu obosim în facere de bine, căci vom secera la timp potrivit, și nu vom duce lipsă”. Nu așteptați să vi se spună care e datoria voastră. Deschideți ochii și vedeți, cine se află în jurul nostru; faceți cunoștință cu cei lipsiți de ajutor, cu cei ce sunt în necazuri și în greutăți. Nu vă ascundeți de ei, și nu căutați a ocoli nevoile lor. Cine va da dovada, amintită de Iacob, că posedă religiuinea cea curată și neîntinată de egoism sau de stricăciune? Cine se străduiește să facă tot ce poate, ca să ajute în marele plan de mântuire?

Cunosc o văduvă care avea doi copii mici, și pe cari îi întreținea numai cu acul. Ea era palidă la față și slăbită de grijă. Toată iarna, ea s'a luptat din greu ca să se întrețină atât pe ea cât și pe copilașii ei. Nu a primit decât puțin ajutor, dar cine ar fi suferit vreo lipsă, dacă ar fi arătat un interes mai mare pentru cazul ei? Sunt doi băieți cari necesită un cămin, unul e de nouă ani iar celalt de unsprezece. Cine este voios să le ofere un cămin în Numele lui Hristos? Atunci mama ar fi ușurată de această grijă și mizerie de a fi constrânsă să-i întrețină din venitul acului ei. Acești băiețași sunt într'un sat, și singurul lor îngrijitor este o mamă care muncește din greu. Ei trebuie învățați cum să lucreze, după cum permite vârsta lor. E nevoie ca ei să fie educați cu răbdare, bună-tate și iubire. Unii poate vor zice: O, da. Am să-i iau eu și să-i învăț cum să lucreze. Dar aceștia nu trebuie să piardă din vedere și celelalte lucruri, de cari acești copii au nevoie. — pe lângă a-i învăța cum să lucreze. Ei au nevoie de o educație, care să-i învețe cum să desvolte un bun caracter de creștin. Ei au nevoie de iubire și simpatie; ei trebuie să fie pregătiți a fi de folos aici (în lumea aceasta) și în cele din urmă, să fie învredniciți și pentru cer. Desbrăcați-vă de egosim, și atunci veți vedea că sunt mulți cărora le puteți ajuta și pe cari îi puteți ajuta și pe cari îi puteți binecuvânta cu căminurile voastre, cu simpatia, iubirea și călăuzirea către Mie-lușelul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Voiți a face vreo jertfă pentru salvarea de suflete? Isus, Mântuitorul cel scump, pregătește un cămin pentru voi; și de ce nu voiți și voi, la rândul vostru, ca să pregătiți un cămin pentru acei ce duc lipsă de el, și să urmați astfel exemplul Învățătorului nostru? Dacă sunteți voioși a

Un Junior martir

Juniori, ascultați povestea unui copil martir. El nu era mai mare ca voi, deoarece istoria vieții lui spune că era între treisprezece și patrusprezece anișori; dar cu toată vârsta lui mică, primise pe Domnul Isus în inimă și făgăduise pe onoarea lui de Junior că nu va părăsi pe Domnul niciodată.

Era pe vremea persecuțiilor religioase de acum cinci veacuri. Bărbați, femei, băieți și fete erau condamnați la moarte fără prea multă judecată, din cauza credinței lor. Persecutorii aveau o ură înverșunată pe cei ce-i găseau cetind Biblia, rugându-se sau spunând și altora despre iubirea răscumpărătoare a Domnului Isus. Răsbunarea lor nu se oprea nici în fața bătrânilor cu părul cărunt, nici în fața femeilor și fetelor, și nici în fața copiilor mici și nevinovați. Toți erau deopotrivă de vinovați și toți își găseau moartea în flăcările focului, în celulele din adâncimile pământului, sau pe unelele de tortură, anume inventate și pregătite pentru ei.

Martirul despre care vreau să vă istorisesc acum, era un băiețel fără de tată și mamă. Nu că n'a avut niciodată părinți. O! Nu. . . A avut și el ca ori care dintre voi o mamă bună și un tată iubitor. Dar amândoi își găsise moartea în prigonirile religioase ale acelor zile. Copilașul scăpase, datorită nu știu cărei întâmplări: fie că era mic și s'a ascuns, fie că l-au erocit ingerii lui Dumnezeu. Acum rămăsese singur pe lume, și cu mari greutăți; dar întocmai ca și voi, s'a hotărât în inima lui de copil să rămână credincios ca să se poată întâlni cu iubiții lui părinți în Canaanul de sus din împărăția lui Dumnezeu.

Dar într'o zi, a căzut și el în mâinile prigonitorilor. A fost închis și i s'a cerut să se lepede de credința lui, dar el a rămas credincios hotărârii lui.

Atunci au început să-l chinuiească și micuțul a fost bătut în mod barbar. Din ochișorii lui au curs multe lacrimi, dar nu s'a clătinat deloc. Atunci l-au condam-

face aceasta, atunci când veți simți că aveți și voi nevoie de o locuință în ceruri, nu va fi nimeni care să vă dea afară. Căci Hristos declară: „Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acesți foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Voi cari ați fost egoiști, meditați la confortul și avantajile pe cari le-ați avut în viața voastră, și gândiți-vă, că timpul cercării voastre este aproape de încheiere. Ce faceți voi pentru a vă răscumpara viața de egoism și nefolosință? Deșteptați-vă! deșteptați-vă!

Având în vedere interesul vostru veșnic, ridicați-vă, și începeți să semănați sămânța cea bună. Ceea ce semănați, veți și secera. Secerișul vine, — marele timp al secerișului, când va trebui să secerăm ceea ce am semănat. Recolta nu va da greș; secerișul este sigur. Acum e timp de semănat. Frații trebuie să facă deci eforturi ca să fie bogați în fapte bune, „darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață”. Fraților, de pretutindeni, vă rog, din toată inima, curățiți-vă de răceala voastră înghețată. Incurajați în voi înșivă dragostea de ospitalitate, dragostea de a ajuta celor ce au nevoie de ajutor.

Voi poate ziceți că, v'ați făcut datoria, dar ați fost decepționați, căci ați dăruit mijloacele voastre unor persoane nevrednice de caritatea voastră, și de aceea ați pierdut curajul, de a mai încerca să ajutați celor nevoiași. Eu vă prezint însă pe Isus. El a venit să mântuiască pe oamenii căzuți, să salveze pe propriul Său popor; dar ei nu voiau să-L primească. Ei au tratat mila Sa cu insulte și batjocori, și în cele din urmă au ucis pe Acela, care venise să le dea viață. A părăsit oare Domnul nostru neamul omenesc căzut pentru aceasta? Chiar dacă eforturile voastre de a face bine, ar fi fost de nouăzeci și nouă de ori fără succes, și voi n'ați fi primit decât insulte, batjocori și ură, totuși dacă una la sută — din eforturile voastre — a reușit, și s'a mântuit un suflet, o, cât de mare este biruința câștigată! Un suflet salvat din ghiarele lui Satana, un suflet îndreptat și încurajat. Aceasta va răsplăti de mii de ori toate străduințele noastre. Atunci Isus va zice către voi: „Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din aceștia foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Oare să nu facem cu bucurie tot ce stă în puterea noastră spre a exemplifica viața divinului nostru Stăpân? Mulți dau înapoi cu frică dela ideea de a face vreun sacrificiu pentru binele altora. Ei nu sunt vioași a suferi cu scopul de a ajuta altora. Ei se măgulesc pe ei înșiși că nu s'ar cere dela dânșii să se lipsească pe ei înșiși de anumite avantajii, în folosul altora. Acestora le spun: Isus este exemplul nostru.

Când s'a făcut cererea pentru cei doi fii ai lui Zebedei, ca să șadă unul la dreapta și altul la stânga Sa, în Impărăția Sa, Isus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” „Putem, I-au zis ei”. Și El le-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul Meu, și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu: dar șederea la dreapta și la stânga Mea, nu atârnă de Mine s'o dau, ci este păstrată pentru acela pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu”. Cât de mulți pot răspunde: Putem să bem paharul; putem să ne botezăm cu botezul; dând astfel o dovadă lămurită că răspund la aceasta? Cât de mulți urmează după Marele Model? Toți cei ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos, când au făcut acest pas, s'au obligat a umbla întocmai, după cum a umblat El. Dar umblarea multora, dintre cei ce fac o înaltă mărturisire a adevărului, arată că nu se gândesc decât puțin ca să-și pună felul lor de viațuire în de acord cu acest Model. Ei își îndreaptă umblarea lor ca să ajungă numai propria lor țintă nedesăvârșită. Ei nu imitează tăgăduirea de sine dată pe față de Hristos, sau viața Sa de sacrificiu pentru binele altora.

nat să fie ars pe rug. În ziua când trebuia să fie ars, pe câmpia din apropierea satului lui, s'a adunat o mare mulțime de oameni și foarte mulți copii. Au fost făcute toate pregătirile. Copilul a fost adus și legat de rug. Călăul a pus paie și lemne uscate sub picioarele lui micuțe. Scena era îngrozitoare. Multe mame plângeau și își ascundeau copiii sub șorțurile lor ca să nu vadă. Încă odată i s'a cerut copilului să se lase de credința lui. El avea ochii și obraji plini de lacrimi, iar fața îi era foarte slăbită, dar a avut curajul ca și ultima oară din viața lui să-și dovedească iubirea față de Isus.

Atunci călăul s'a apropiat și a aprins paietele de sub picioarele lui. După câteva clipe copilul nu se mai vedea din flacări. Toți au amuțit și așteptau ca să audă țipete îngrozitoare de durere. Dar din mijlocul flăcărilor s'a auzit deodată vocea melodioasă și dulce a copilului în cântarea bine cunoscută de toți martirii acelor zile:

Când trâmbița Ta va suna
Să fiu și eu în fața Ta
Aceasta-i ce doresc.

Ajută-mă, o scump Isus,
Cu îngerii veniți de sus,
Să cânt, să Te măresc!

Așa a știut acest copil să-și țină făgăduința și legea Juniorului până la sfârșit. Numele lui se află scris în cărțile cerului și Domnul Isus îl va învia și îl va duce în brațele părinților lui, ca să fie pentru totdeauna cu ei în frumoasa împărăție pregătită pentru cei credincioși și viteji.

Trd. R. Artinian

Atențiune!

În curând va apare în Editura noastră o foarte prețioasă broșură, cu titlul „Iubire, curtenie și căsătorie”, care prezintă o mare valoare pentru oricine, dar mai ales pentru aceia cari țințesc spre cel mai mare pas din viața lor — căsătoria. Broșura va avea aproximativ 40 de pagini, iar prețul va fi foarte modest. Sfaturile din ea întrec orice sacrificiu.

Atitudinea creștinului

Care este atitudinea creștinului față de petreceri, jocuri, plăceri, și distracții? Sau n'are creștinul o atitudine hotărâtă față de acestea? Eu cred că are.

Eu nu cred că pot să răspund la întrebările voastre: „Este aceasta bine? Este aceasta rău?” Nu îndrăznesc să hotărâsc eu cari a- nume jocuri și distracții sunt bune sau rele, sau să pun conștiința mea ca o normă de conducere care trebuie să fie primită de voi. Mai bine aș atrage atențiunea voastră asupra unor principii cari pot fi aplicate la toate jocurile și la toate distracțiile așa că veți fi în stare să hotărâți singuri ce este bine și ce este rău. Dacă noi singuri am înțeles clar principiile călăuzitoare în această chestiune și cari formează baza judecății, nu mai avem nevoie de conducere din altă parte. Vom ști atunci singuri, care este voința lui Dumnezeu cu noi.

Noi suntem numai atunci siguri, dacă stabilim aceste principii prin Cuvântului lui Dumnezeu. Dați-mi voie să atrag atențiunea voastră la un principiu fundamental. Il găsim în 1 Ioan 2, 15-17 și cetim: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui Meu nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia nu este dela Tatăl ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”.

Eu întreb, care este lumea, pe care noi nu trebuie să o iubim. Pentru aceasta trebuie ținut seamă că există două împărății în această lume. În fruntea uneia stă Satana. El a răsculat lumea contra Creatorului ei, și a dus-o în sclavia decăderii. Toți îngerii căzuți și toți oamenii nelegiuți sunt înrolați în rândurile acestui sistem rău. Aceasta este o organizație care își are ramificațiile ei în vieța întregii lumi. Ea pune mâna pe corp și pe suflet și strică toate părțile vieții omenești. Ea

strică știința și religia, muzica și arta, educația și literatura. Intr'adevăr nu există nicio fază a vieții omenești care să nu fie murdărită prin atingerea ei necurată. Întregul complex al vieții omenești este influențat de spiritul ei nelegiuit. Dacă n'ar exista puterea mântuitoare, ușurătoare și liberatoare a harului lui Dumnezeu, după cum este descoperit în Evanghelia lui Isus Hristos, lumea ar fi transformată într'un morman de cenușă. **Aceasta este lumea pe care noi nu trebuie să o iubim.**

Dar există și împărăția lui Dumnezeu. Principiile ei divine au pătruns peste tot în această omenire coruptă; și puterea ei vie și activă, aduce și a adus salvarea din păcat pentru fiecare om în lumea aceasta, care primește pe Isus Hristos. Ea are principiile ei proprii de traiu, în totul opuse principiilor acestei lumi. Aceia cari sunt născuți în această împărăție, în timp ce rămân în lume, totuși nu mai sunt din ea. Harul lui Hristos a făcut o despărțire între ei și între lume.

Tineretul advent aparține lui Dumnezeu. În calitate de supuși ai acestei împărății, atitudinea lor față de lume trebuie să fie determinată de principiile acestei împărății. Ei nu mai trebuie să fie asemenea lumii, dacă sunt schimbați prin înnoirea minții lor. Creștinul cel adevărat a descoperit ceva mai bun decât oferă lumea. El a probat în Hristos puterea liberatoare a unei noi iubiri. Plăcerile lui au fost ridicate într'o sferă cu totul nouă și mult mai glorioasă.

Dați-mi voie să vă expun acum câteva principii generale biblice, prin cari orice distracție de care ar fi vorba poate fi încercată și stabilită pentru totdeauna de către cercetătorul sincer.

Nevoia de recreație

Înainte de a face lucrul acesta, să-mi fie îngăduit să vă reamintesc că este o deosebire între **distracție și recreație**. Ele nu sunt

aceleași. Intr'adevăr, recreația poate fi adesea distracție, dar distracția nu este totdeauna recreație.

Tineretul creștin are trebuință de recreație tot așa de mult ca oricare altul. Și cu adevărat el poate că are nevoie chiar cu atât mai mult. Corpul lui este templul Spiritului Sfânt. El este răspunzător pentru păzirea lui de boală și pentru păstrarea curățeniei sale. Un spirit ager și sănătos nu poate să prospere sau să funcționeze în cea mai desăvârșită măsură într'un corp șubred și nesănătos.

Creștinul după Biblie trebuie să fie o persoană plină de puteri și sănătoasă. Nu există o primejdie mai mare pentru vieța creștină în deosebi în rândurile tineretului ca acolo, unde corpul este slab, pipernicit și moleșit.

Așa dar trebuie să existe și o distracție sau recreație consacrată. Aceasta ar trebui să aibă loc în programul fiecărui tineret creștin, care țintește la cea mai înaltă și mai puternică mărturisire pentru Dumnezeu.

Dar și aici trebuie să fim atenți pentru a fi siguri că recreația este mărginită la acele forme cari sunt fără îndoială în cadrul legii divine și exercită o influență bună, mărginindu-se într'o sferă în care slujesc unui scop spiritual fără să devină o patimă.

Permiteți-mi acum să mă întorc la chestiunea aceea importantă, unde să tragem linia? Eu vă supun șapte principii conducătoare, pe cari le puteți aplica ori de câte ori vă vine îndoiala, dacă vreo distracție, vreun joc sau vreo recreație este potrivită sau greșită. Folosiți-le pe acestea și lăsați-vă conduși de ele când veți lua hotărâri, și puteți fi siguri că nu veți rătăci.

1) **Este aceasta „lumesc”?** — Știți ce vreau să zic când folosesc termenul „lumesc” în această legătură. Mă refer la „acest veac rău”, acest fel de traiu fără de Dumnezeu al lumii acesteia. Ni se spune că în calitate de creștini să nu iubim lucrurile lumii acesteia.

Aceasta aduce cu sine o altă

întrebare: Cum să hotărîm dacă o anumită distracție, un anumit joc sau formă de recreație este de natură lumească?

Lucrurile lumești au fost definite ca fiind „pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”. De aceea orice distracție sau înclinație care slujește poftelor cărnii sau naturii decăzute este „lumească”. Isus S'a rugat nu pentru ca ucenicii Săi să fie din lume, ci să fie **păziți** de cel rău. Amintiți-vă numai că creștinii sunt în lume dar nu sunt din lume. Și apoi aduceți-vă aminte că în timp ce Dumnezeu a scos pe Izrail într'un timp foarte scurt din Egipt, pe de altă parte l-a trebuit patruzeci de ani să scoată Egiptul din Izrail.

2) **Este aceasta spre slava lui Dumnezeu?** — Creștinii umblă ordonați. O regulă supremă pentru viața fiecărui creștin este stabilită de Apostolul Pavel în 1 Cor. 10, 31; „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. Prin urmare, marile principii care trebuie să călăuzească și să guverneze pe orice copil al lui Dumnezeu nu este unul negativ, ci dimpotrivă unul pozitiv. Întrebarea probatorie este: „Pot să fac eu aceasta spre slava lui Dumnezeu?”

3) **Puteți fără ezitare și fără rezervă să cereți binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestei distracții?** — Dacă nu puteți cere dela Dumnezeu să vă binecuvînteze când luați parte la aceasta și să vă binecuvînteze spre binele vostru, atunci este clar că acest lucru nu face parte din programul unuia care a primit viața lui Hristos în locul vieții sale proprii și care depinde de binecuvântarea bogată a Domnului.

4) **Este aceasta o piatră de poticnire pentru alții?** — Sunt unele îngăduiri cari nu pot fi socotite ca fiind păcătoase în ele înșile. Cu toate acestea ele trebuie evitate de un creștin, din cauza efectului ce-l au asupra altora. Nu ne putem niciodată îngădui să nu ținem seama de influența ce o exercităm chiar asupra unui frate „mai slab”, care poate fi

împiedecat de ceea ce facem noi.

5) **Are aceasta aparența unui lucru rău?** — Aici se aplică porunca hotărîită și clară din Sfințele Scripturi: „Feriți-vă de orice se pare rău”. 1 Tes. 5, 22. Aceasta nu are nevoie de o explicație mai amănunțită. Textul acesta vorbește pentru sine însuși.

6) **Este aceasta o „piedecă”?** — Piedecile după cum știți, ca și păcatele trebuie date la o parte. „Să dăm la o parte orice piedecă și păcatul”. Ebr. 12, 1. Povara este un lucru care ne împiedecă. În pasagiul acesta scriitorul se referă la alergarea creștinului, „alergarea ce stă în fața noastră”. Un pardesiu poate fi purtat fără ca prin aceasta purtătorul să comită vreun păcat, dar un concurent în alergare nu l'ar purta în timpul alergării. El l'ar da laoparte, nu pentru că ar fi rău să-l poarte, dar pentru că în alergarea lui i-ar fi o sarcină ce l'ar împiedeca la câștigarea biruinței. Amintiți-vă numai că în timp ce „toate lucrurile îmi sunt îngăduite”, totuși „nu sunt toate de folos”. 1 Cor. 6, 12. Să evităm deci ce ar putea slăbi și încetini mersul nostru în alergarea creștină.

7) **Este bună atmosfera produsă de această distracție?** — Aici să privim un alt text din Scriptură. „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. De aceea: Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voiu primi. Eu vă voiu fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic. 2 Cor. 6, 14—18. Puneți-vă singuri întrebarea asupra atmosferei produse. Obișnui-

ți-vă de a judeca atmosfera. Hotărâți voi înșivă dacă vă puteți bucura de o comuniune cu Dumnezeu în timp ce vă dedați la distracții, jocuri și plăceri de un fel sau altul. Căutați de asemenea să constatați dacă are efectul distrugător de a nimici cu totul viața voastră spirituală

Eu cred că nu e nevoie să spun mai mult. Cele de mai sus, sunt probe îndestulătoare. Dacă le veți aplica în mod credincios și cinstit, așteptând rezultatul încercării, nu vă veți abate în ceea ce privește distracțiile, căci aceste probe sunt biblice, de asemenea sunt hotărîtoare și finale.

Voi să aveți în gând să trăiți după aceste norme în viața voastră zilnică. Prezența Spiritului Sfânt în voi vă va feri de abateri, dacă veți cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, rămânând pe deplin sub ocrotirea harului Său. Așa dar rămâneți în Hristos clipă cu clipă. De asemenea să ținem minte că trăim în timpul din urmă, într'o vreme anormală. Viața spirituală a tineretului n'a fost niciodată împresurată de mai mari primejdii sau pândită de dușmani mai puternici decât tocmai acum. Numai în Hristos sunteți în siguranță. Numai dacă sunteți pe deplin predați și umpluți de Duhul Sfânt veți descoperi acea viață care este cea mai înaltă și cea mai bună. Atunci veți deveni niște canale de binecuvântare pentru alții și veți fi pregătiți a întâmpina pe Mântuitorul în pace, când va veni El.

Important!

Pentru drumul cel greu al vieții de creștin, tinerii și tineretele, precum și orice credincios în solia îngerului al treilea, vor căpăta un toiaș de sprijin în cartea „Solii către Tineret”, care este acum sub tipar. Sfaturile ei inspirate de Dumnezeu vor fi ca un balsam pentru sufletele istovite, dându-le un nou imbold pe calea spre ceruri. Cartea va avea 350—400 de pagini. Pregătiți-vă pentru procurarea ei.

AVERTISMENT

„Și am văzut un alt înger care sbură prin mijlocul cerului, cu o Evangheliie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinăți-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor". Apoc. 14, 5. 6.

Marea lucrare de predicare a Evangheliei la toată lumea e pe terminate. Ea nu e la începutul ei și nici la jumătate, ci e gata să fie încheiată. Și pentru ca această lucrare să poată fi terminată, bunul Dumnezeu a lăsat să se inventeze tot felul de mijloace, ca: tiparul, trenul, vaporul, poșta, telefonul, telegraful, radio și altele, ca prin toate acestea lucrarea să se poată face cât mai repede într'o singură generație. Noi vedem cu ochii noștri cum mii de bărbați și femei devotați lui Dumnezeu se străduiesc cu mari sacrificii să vestească Evanghelia în tot locul. Acesta este ultimul semn care arată că sfârșitul este aproape, Mat. 24, 14.

În curând lucrarea va fi terminată; ultima lectură va fi ținută; ultimul suflăt va fi invitat și toate vor lua sfârșit. Dacă lucrarea lui Noe a avut un sfârșit, apoi și această lucrare trebuie să se sfârșească, pentru că după cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și la venirea Fiului omului. Mat. 37, 38. Întrebarea însă este: cum ne va găsi încheierea acestei lucrări? Ne va găsi lucrând, ajutând-o, sprijinind-o cu vorba și cu fapta, sau ne va găsi afundați în grijile și plăcerile vieții aceștia?

Poate că și tu iubite cetitor, ai primit invitația să te pocăiești și să întrebuițezi talentele, vigoarea și energia vieții tale pentru terminarea lucrării de predicare a Evangheliei. Și dacă până acum n'ai răspuns la această invitație, grăbește-te s'o faci înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu.

Poate că, cetitorule, ești ginerele, nora, fiul sau fiica unor părinți credincioși cari de atâtea ori te-au rugat să te pocăiești, dar tu n'ai voit să faci aceasta, ci ai ales mai bine să-ți petreci vieța în poștele tale, cum a făcut bogatul, din Evangheliie (Luca 16, 19—31). Iată că la a doua venire, care va avea loc în curând, chiar dacă tu nu crezi și nici n'ai dori să aibă loc, părinții tăi, cari au răbdat, vor fi luați de îngeri la cer unde vor fi în veșnicie fericiți, iar tu vei rămâne în întunecul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Știu că atunci ai dori să te pocăiești, dar va fi prea târziu.

Poate că ești vecin, cunoscut sau rudă cu cei cari așteaptă pe Domnul Isus. Ei te-au invitat și pe tine să vii la adunare, să te hotărăști de partea Domnului și să lupți pentru cauza și triumful Evangheliei, dar tu ai refuzat, sau ai amânat aceasta pentru mai târziu. Dacă însă mai rămâi în această stare ești în pericol să te pierzi pentru veșnicie, „căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului". Luca 21, 35.

Poate că sunteți tați sau mame și aveți copii credincioși cari vă invită și pe voi să vă pocăiți ca să fiți cu toții în împărăția cerurilor fericiți pentru veșnicie, dar n'ati voit, deși știți că Domnul vă primește și în ceasul al unsprezecelea. Dar dacă nu veți lua în seamă aceste chemări, sfârșitul vostru va fi așa după cum spune Domnul Hristos în Luca 13, 1—5: „Eu vă spun că dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel".

Poate că tu, iubite cetitor, ești unul care ai cunoscut credința, ai gustat din cuvântul vieții, care cunoști și îți dai seama de importanța timpurilor în cari trăim și poate că ai fost membru botezat în numele Domnului, dar ai căzut, te-ai rătăcit dela poporul Domnului și ai luptat chiar contra părerilor tale de mai înainte. Domnul însă e plin de milă și te

invită și pe tine să te întorci la El, și „de vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada, și de vor fi roșii ca purpura, se vor face albe ca lână". Isaia 1, 18. Pilda cu fiul pierdut, cu oaia rătăcită și cu drahma pierdută să-ți servească pentru încurajare spre bucuria ta și spre bucuria îngerilor. Luca 15, 7.

Poate că ești prieten cu acest popor care se luptă din toate puterile pentru terminarea acestei lucrări, poate vizitezi și adunările de cult din când în când, dar încă nu te-ai hotărât să treci de partea Domnului. Nu vrei să fii observat de lume și te rușinezi ca Nicodem, dar nu te gândești că Domnul Hristos „a disprețuit rușinea"? Ebr. 12, 2—4. Sfântul apostol Pavel te îndeamnă să privești la Cel ce a suferit atât de mult din partea necredincioșilor, tocmai pentru ca să fie un exemplu pentru tine și să nu-ți pierzi nădejdea.

Poate că ești chiar membru al acestei asociații și iei parte la adunările de cult, dar tu nu contribuiești cu nimic la înaintarea lucrării și la încheierea ei, ci dimpotrivă, găsești că e mai bine să stai de o parte și te mulțumești să cauți greșeli la acei cari vor să facă ceva, și totuși mai nădăduiești ca predicarea Evangheliei să-ți fie spre mântuire. Ar trebui să te gândești că muștrarea pe care Domnul a adresat-o omului care și-a îngropat talantul, și se potrivește și ție și să iei seama ca sentința rostită asupra robului netrebnic, să nu fie rostită odată și asupra ta. Mat. 25, 14—30.

Sau poate că, iubite cetitor, ești chiar în slujba vestirii Evangheliei. Domnul și pe tine te face atent ca să nu cazii în greșeala în care mulți au căzut și despre care scrie apostolul Pavel în Rom. 2, 18—23: „Tu... care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege; tu care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întunec, povățuitorul

celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentru că în Lege ai dreptul cunoștinței depline și al adevărului, tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu care povățuești „să nu furi”, furi? Tu care zici: „Să nu preacurvești”, preacurvești? Tu căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuești templele? Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? . . . Sentința pentru cei ce fac așa este rostită prin prorocul Ieremia: „Blestemat să fie omul care face cu nebagare de seamă lucrarea Domnului”. Ier. 48, 10.

A venit timpul, iubiți cetitori, să lăsăm toate grijile la o parte și să depunem toate eforturile pentru terminarea acestei mărețe lucrări, căci va fi „vai de mine dacă nu voi vesti Evanghelia”. 1 Cor. 9, 16.

Lucrarea se va termina în curând, harul se va închide și toți cei cari au fost nepăsători față de această lucrare sfântă și nu au contribuit cu nimic la ea vor fi pierduți. Ei înșiși vor zice: „Secerișul a trecut, vara s'a isprăvit și noi tot nu suntem mântuiți”. Ier. 8, 20.

Primii ucenici au mers și au vestit cuvântul. Ei erau uniți, îndepărtând orice deosebire dintre ei.

„Hristos îi invită să se unească cu El în lucrarea Sa pentru salvarea lumii, dar ei se mulțumesc a zice: „Mă duc, Doamne!” Dar nu se duc. Ei nu cooperează cu cei cari săvârșesc lucrarea lui Dumnezeu. Ei sunt leneși. Asemenea fiului necredincios, fac lui Dumnezeu făgăduințe false. Luând asupra-le solemnul legământ al Comunității, ei au făgăduit să primească și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu și să se predea în serviciul Lui; dar ei nu fac lucrul acesta. Prin cuvinte, ei au pretenția că sunt fii ai lui Dumnezeu, dar în viața și în caracterul lor, ei neagă orice legătură de rudenie cu Domnul. Ei nu supun voința lor lui Dumnezeu. Ei trăiesc în minciună.

„Ei par că împlinesc făgăduința de ascultare, atunci când la aceasta nu se cere niciun sacrificiu,

dar când se cere sacrificiu și lepădare de sine, când văd crucea pe care trebuie s'o ridice, ei dau înapoi. În felul acesta dispăre simțul datoriei și călcarea conștiință a poruncilor lui Dumnezeu devine un obicei. Se poate ca urechea să audă Cuvântul lui Dumnezeu, dar a pierit puterea spirituală a înțelegerii. Inimă lor s'a împietrit; conștiința s'a paralizat.

„Să nu gândiți că dacă nu vă arătați pe față ca vrăjmași ai lui Hristos, însemnează că-L serviți. În felul acesta ne înșelăm sufletul. Dacă reținem pentru noi ceea ce ne-a incredințat Dumnezeu pentru a folosi în slujba Lui, fie timp, fie mijloace bănești, fie oricare alt dar incredințat de El, noi atunci lucrăm împotriva Lui”. — „Parabolele”, pp. 254, 255.

Toma Dobre

Corul Comunității Crângeni-Teleorman

Corul acesta a luat ființă din inițiativa unui tânăr frate care a făcut serviciul militar la muzică. În timpul serviciului militar a părăsit însă pe Domnul și după eliberare merse seara prin sat cântând cântece lumești. Tatăl său, un credincios membru al Comunității noastre, după multe încercări de a-l readuce pe calea cea bună, i-a spus în cele din urmă: „Fiul meu, să știi că ori de câte ori te voi mai auzi seara cântând, eu mă voi pleca pe genunchi și mă voi ruga lui Dumnezeu pentru pocăința ta, așa că în timp ce tu cânti, tatăl tău se roagă și plânge pentru tine”. Cuvintele acestea au mișcat atât de mult inima fiului încât s'a hotărât să se predea din nou Domnului. Astăzi el este un membru zelos și dirijorul corului din Comunitatea Crângeni, organizată în anul 1928 și care numără azi 137 de membri. Ei sunt plini de bucurie, preamărind pe Domnul prin cântări și innuri de laudă. Ce plăcut este să auzi cântând un asemenea cor.

I. Gheorghisor

Luna abonamentelor

Ca și în luna Mai din anul acesta, s'a hotărât ca dela 1 Noembrie și până la 15 Decembrie să fie o campanie de abonamente la cele trei reviste cari apar în Editura noastră, anume „Semnele Timpului”, „Amicul Tinerimii” și „Sfetcnicul Vieții”, la care este invitat să ia parte fiecare membru Adventist de Ziua Șaptea.

Ținta noastră în această Campanie trebuie să fie:

Eu personal să fiu abonat la cele trei reviste.

Să abonez încă două persoane cunoscute.

Făcând aceasta, vom contribui și la mărirea fondurilor societății de binefacere „Samariteanul Milos”, cari vor fi întrebuințate pentru realizarea planurilor frumoase și nobile ale acestei societăți. Deci, toți la lucru!

Dacă ești desamăgit în căsătorie

Cred că nu e nimeni care să fie cu totul desamăgit în căsătorie. Și într'adevăr, nu văd care ar fi acea desamăgire așa de completă în viață. Totdeauna mai rămâne o bucurie, chiar în condițiunile cele mai descurajatoare, dacă suntem destul de pricepuți s'o găsim. Desamăgirile de orice fel și de orice grad sunt inevitabile în viață, în toate manifestările ei. Ele ne-au fost hărăzite de marele Maiestru spre disciplinare și educare. O întrevvedere cu El poate să ne învețe ce înseamnă neputința noastră de a ajunge așteptările dorite de noi, ce înseamnă orice problemă grea, orice insucces acolo unde ne așteptăm să avem succes. A vedea semnificația și scopul în orice experiență, oricât de grea și amară va fi ea pentru un moment, înseamnă a da vieții o formă înțeleasă, a ne face să plutim deasupra stărilor de lucruri și a ajunge stăpâni iar nu sclavi ai împrejurărilor.

Dacă așteptările sunt sănătoase și raționale, dacă pregătirea pentru viața de căsătorie este făcută cum trebuie, și dacă alegerea tovarășului de viață a fost făcută cu pricepere, căsătoria va fi, nu desamăgire, ci mai de grabă calea spre deplina mulțumire și fericire. Faptul că se întâmplă să dea greș, și gradul în care dă greș, se datorește lipsei unuia sau unora din acești factori de cari e neapărată nevoie. Desamăgirea poate fi numai un moft, sau poate fi tragică. Să vorbim despre prima formă de desamăgire care este mai neînsemnată și care poate fi biruită prin aplicarea bunului simț și a unui spirit creștin.

Cineva poate să citească într'ozii prin ziare, reportagii de divorțuri pentru pricinile — în aparență — cele mai ridicole, pricini cari printr'o iubire neegoistă ar putea fi înlăturate în cinci minute; dar cari, pe de altă parte, nutrite și disputate cu încăpățănare, dau naștere foarte ușor la supărări ce nu pot fi înlăturate, contribuind

la nefericire și completă înstrăinare.

Iubirea este leacul. Cât știm noi să iubim? Cât înțelegem noi ce este ea? Cât de mult o aplicăm noi la problemele noastre în căsătorie? Iubirea cuprinde emoție, dar iubirea nu este numai și numai emoție. Iubirea tinerească, prenuptială și nuptială, se ridică până la extaz; dar extazul nu poate dura mult, pe câtă vreme iubirea nu trebuie să înceteze niciodată. Iubirea este doritoare să aibă, dar ea păstrează numai dând în chip desinteresat. Iubirea vine dela Dumnezeu, și cu cât își păstrează mai mult caracterul ei original, și cu cât este străbătută mai puțin de greșelile concepției omenești, cu atât mai pe deplin își va împlini rostul ei în căsătorie; rostul de a lega două suflete, nu numai unul de altul, ci și de Dumnezeu.

Caracterul idealistic și extazic al iubirii în vremea curteniei tinde să dea naștere la păreri nejustificate despre desăvârșire. Pentru tânărul îndrăgostit, tânăra căreia îi face curte este întruparea virtuților, grațiilor și farmecelor femeine — altfel nu mai este îndrăgostit. Pentru tânăra îndrăgostită, iubitul ei este întruparea puterii, cavalerismului și nobleței omenești — și păcat de logodnica aceea care nu iubește astfel! Și într'adevăr, iubirea lor arzătoare face ca fiecare să se identifice cu idealul, în legăturile lor unul cu altul. Dar simțul temeinic trebuie să învețe pe fiecare că, deoarece toată omenirea este căzută în păcat, bărbatul sau femeia aceasta nu poate să facă excepție. După căsătorie ei trebuie să întâmpine încercarea cea grea de a sta la masă unul în fața altuia timp de trei sute șasezeci și cinci de zile pe an, și fiecare zi să urmeze altelea într'o tovarășie mai mult sau mai puțin strânsă. Nu trece mult până ce vreun colț ascuțit, vreo trăsătură aspră de caracter, ațâță nervii la culme, urmează izbucniri de temperament, ciocniri, în-

vinuiri, cârteli, ură temporară — pentru tânăra femeie acel simț oribil de părăsire în mijlocul pustiuului vieții, iar pentru bărbat o convingere mai amară că a fost înșelat și păcălit. Ei sunt „desamăgiți în căsătorie”. E cu puțință ca toate acestea să fie evitate, și iubirea să fie nestingherită în cursul ei dela începutul și până la sfârșitul căsătoriei, dacă ar fi o experiență ideală creștină de amândouă părțile. Dar experiența nu prea stă bine cu teoria.

Iubirea trebuie să fie dovada împotriva tuturor acestora, iubirea care „nu caută folosul său, nu se mănăie, nu se gândește la rău, ... acopere totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul”. Aceasta este iubirea care trebuia să fie cultivată încă din copilărie și tinerețe, și care în căsătorie trebuie să fie întărită cu curaj prin rugăciune și filosofia creștină. Trebuie să fie o iubire care nu numai că poate să suporte toate greșelile altuia, dar care poate suporta să i se descopere propriile-i greșeli și să fie încurajată să le ocolească. Iubirea care recunoaște greșelile și începe să schimbe pe cineva, este cu mult mai sinceră și mai plină de bărbăție decât iubirea care suportă cu umilință greșelile altuia. Și să nu se facă nicio eroare, aceasta este absolut necesară dacă vrea cineva să aibă succes în căsătorie.

Neînțelegerile aduc nefericire

Dar sunt cauze cu mult mai serioase cari aduc nefericirea în căsătorie, greșeli fundamentale cari sunt mai greu de tratat, și cari, pentru a fi îndreptate, se cere un studiu mai adânc și o mai bună înțelegere a elementelor vieții. Voiu aminti pe scurt două dintre cele mai principale.

Căsătoria este ceva sfânt, așa cum declară biserica și cum o dovedește și viața. Ceea ce face ca să fie ceva sfânt este faptul că are de a face cu viața, care

este sfântă. Vieața își are izvorul în Dumnezeu; ea este darul lui Dumnezeu. Omul nu poate s'o producă, pentru specia sa sau pentru ființele inferioare. Dar, în nemărginita înțelepciune a lui Dumnezeu, bărbatul și femeia, copiii lui Dumnezeu, au fost făcuți părtași cu El la perpetuarea vieții. Creatorul a pus în bărbat și în femeie acele celule de vieață cari, în unire, produc o altă ființă omenească, copilul părinților pământești. Această știință a vieții și a reproducerii ei este cea mai înaltă, cea mai adâncă, cea mai largă, cea mai sfântă, cea mai prețioasă dintre toate științele și puterile. Căsătoria este templul în care ea își ține serviciul divin.

Dar grosolănia neamului omenească, dus în păcat de către diavolul, a făcut din acest lucru sfânt jucăria oricărei plăceri, depravării, murdării și crime. Așa de mult s'au obișnuit oamenii cu răul acesta cu privire la sex, încât mulți nu pot să sufere să li se spună ceva, cu toate că ei înșiși trebuie să sufere urmările lui. Știința lui este cu totul necunoscută celor mai mulți, și numai câteva fapte denaturate sunt în posesia lor. În mod inevitabil, în afară de această stare, căsătoria devine nu ceva sfânt, cu un sacrilegiu.

E lucru de netăgăduit că unii soți sunt grosolani, nesimțitori și brutali în legăturile lor de căsătorie, și soțiile lor, drept urmare, suferă din punct de vedere fizic, sufletesc și mintal. Pe de altă parte, unele soții iau atitudini nepotrivite cu căsătoria. Aceste stări de lucruri se datoresc mai degrabă ignoranței amândorora, decât intenției fiecăruia. Tânărul nu capătă adevărata cunoștință despre legăturile de căsătorie din instrucțiunea întâmplătoare a societății sale tinerești, fie că aceasta îl face să incline spre libertinism, fie spre ascetism. De obicei femeia este și mai lipsită de cunoștință, și apropierea ei de experiențele vârstei de femeie este și mai complicată din pricina idelilor greșite.

Leacul este alcătuit din două elemente: educația și puterea spirituală a iubirii. Este datoria a-

celora cari intenționează să se căsătorească să studieze știința căsătoriei atât din punct de vedere fizic cât și din punct de vedere social, și este de datoria părinților sau celor cari cheazășuesc căsătoria, să-i îndrumeze sau să le arate cum să se instruiască. O astfel de pregătire înainte de căsătorie va merge cu mult mai departe decât ferirea de desamăgire a celui cu bune intenții. Împreună cu ea merge și acea iubire sinceră care se uită nu numai la plăcerea și satisfacția sa proprie, ci și la binecuvântarea și folosul altuia. Această iubire sinceră, chiar neajutată de știință, s'a dovedit în multe cazuri îndestulătoare spre a face față problemei și a o rezolva printr'o căsătorie fericită; dar împreună cu iubirea trebuie să meargă și cunoștința, și laolaltă sunt sigure de succes.

Dacă căsătoria s'a întemeiat deja pe această stâncă, așa cum s'a întâmplat în foarte nenumărate cazuri, mai este încă nădejde pentru salvarea ei dacă soțul și soția vor căuta amândoi să afle în ce constă greșeala, și prin harul lui Dumnezeu să caute s'o ocolească pe viitor. Nu există margine pentru puterea iubirii dacă canalul dela Dumnezeu este finut deschis. Iubirea nu numai că dă putere și sfințenie, dar deschide și calea spre cunoștință.

Lipsa de afinitate spirituală

O altă cauză, care este cea mai tragică, de nefericire în căsătorie este lipsa de afinitate spirituală. Aceasta se vede în deosebi la „căminurile împărțite”, unde (dacă ne gândim numai la membrii noștri) o tânără adventistă s'a căsătorit cu un tânăr ne-adventist, de obicei un om lipsit cu totul de religiozitate. Aproape în fiecare punct interesele și dorințele lor se ciocnesc. În măsura în care ea este credincioasă față de religia ei, soția dorește să țină Sabatul, să dea zecime, să se îmbrace modest, să țină o dietă simplă și naturală, să citească cărți bune, să-și găsească recreații în plăceri simple și nevinovate în condițiuni naturale, și dorește să-și crească copiii tot în spiritul

acesta. Pe de altă parte, soțul profanează Sabatul, cere zecimea pentru jocul de cărți sau pentru plăceri, îi place fastul, este grosolan în ce privește apetitul, folosește tutunul și rachiul, îi place teatrul, jocul de cărți și dansurile, și câteodată face obiecțiuni în ce privește creșterea creștinească a copiilor. Într'unul sau mai multe din aceste puncte soția vine în conflict cu soțul care a venit din lume s'o ceară pe ea de soție, o fată creștină. Și situația nu e plăcută pentru niciunul dintre ei.

În alte cazuri, chiar când e vorba de căsătoriile din sânul Comunității, există o așa deosebire de idealuri, o așa nepotrivire de vederi, o așa de mare deosebire de cultură, încât o deosebire asemănătoare de spirit este inevitabilă. Este un fapt recunoscut că în fiecare caz a fost o alegere neînțeleptăscă dela început. Părțile au fost la fel de ignorante și orbite față de propriile lor interese. Cu toate că femeile pot fi mult mai mult păgubite, nu este nici în interesul bărbaților să se căsătorească cu astfel de femei. Dar acum căsătoria s'a făcut; în ochii omului aceste două ființe au devenit una. Se poate să rezulte și copii din această căsătorie. Ce se va face atunci cu această adâncă desamăgire în căsătorie?

Tot la iubire trebuie să se recurgă. Iubirea este vieață, și această iubire care este vieață poate să dea soluțiuni minunate. Luați de pildă corpul. El poate fi slut, se poate că are lipsă ochii sau mâinile, picioarele, sau toate acestea; și totuși, dacă mai rămâne vieață, ființa aceasta face tot posibilul ca să fie în stare să facă ceva. Tot așa și în vieața de căsătorie poate lipsi una sau alta; poate că s'a pierdut din vieață ceva ce odată a fost foarte prețios; dar dacă mai rămâne iubire, și dacă ea ar fi mărită ca să acopere pierderile, căsătoria aceea poate fi făcută fericită, poate fi readusă la prima ei putere, sau cel puțin adusă acolo ca să fie însoțită de succes prin altceva.

Dar aceasta înseamnă adevă-

rată iubire. O mare parte dintre oameni, poate majoritatea bărbaților și femeilor cari se simt nefericiți în căsătorie și pentru această nefericire învinuesc pe tovarășul lor respectiv, în realitate sunt ei înșiși vinovați. Până ce nu vor recunoaște faptul acesta și până nu vor înlătura greșelile prin harul lui Dumnezeu, ei vor rămâne în această stare de nefericire. Dacă ei pot ajunge să se vadă așa cum îi vede Dumnezeu, pot să refacă în chip uimitor pacea și bucuria lor în căsătorie.

Cunoașterea de Dumnezeu — Ținta finală a iubirii

Și în timpul acesta ei vor găsi cu siguranță pe Dumnezeu. A cunoaște pe Dumnezeu este ținta finală a iubirii. Este scopul suprem al căsătoriei. Și se ajunge în modul cel mai sigur prin efortul unit și prin aspirațiunile soțului și soției. Dar dacă unul dă îndărăt, celălalt trebuie să stăruiască. „Căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”. Se poate ca această unire mai strânsă cu Dumnezeu, realizată pe calea aceasta, să ducă la o lucrare corespunzătoare pentru cei din afara căminului, dar rareori se întâmplă ca desamăgirea în cămin să aducă roadele cele mai bune ale neprihănirii în afară. Dar acela care, cu un spirit umilit și nepretențios, caută înaintea tronului lui Dumnezeu lumina Spiritului Sfânt și balsamul prezenței Sale, le va găsi cu siguranță, spre binecuvântarea celui ce le caută și a celor ce se mișcă în sfera vieții sale.

Credința nu va slăbi din pricină că plăcerile închipuite au fost desamăgite. Nădejdea nu moare acolo unde pierе așteptarea. Iubirea nu se trece niciodată. Profetiile de bucurie pot trece; limbile cari laudă și linguseșc pot amuți; cunoștința care nu e de ajuns poate pieri; dar — hai să ne întoarcem la vechiul cuvânt bun, — „Dragostea nu va pieri niciodată”. Iubirea care izvorăște din Dumnezeu și se întemeiază

pe Dumnezeu este o iubire care se ridică deasupra neînțelegerilor omenești, care trece dincolo de puterile omenești, care întrece pu-

terea omenească, care vîndcă rănilile omenești și aduce fericirea în omenire — iubirea cea dulce.

A. W. Spalding

Și-a ajuns ținta

Fratele Teodor Bujor, presbiterul Comunității Moinești, județul Bacău, ne scrie următoarele:

„Cu ajutorul bunului Dumnezeu Comunitatea noastră și-a ajuns ținta în Campania de Toamnă și chiar a întrecut-o.

„Cei ce s'au distins în această lucrare frumoasă sunt: Teodor Bujor, Netty Bujor, Iosif Popa, Vasile Arghir, Gh. Ciuhăț, Iordache Ciuhăț, Ioan Cobuz și Gică Bujor. În general toți membrii au participat cu toată râvnă și au lucrat cu entuziasm și plini de iubire pentru Isus”.

Școala de Sabat — câștigătoare de suflete

1. Școala de Sabat aduce suflete la Hristos

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, este unul din cele mai puternice mijloace de cari Se servește Dumnezeu pentru a aduce suflete la cunoașterea adevărului”. p. 15.

2. Una din cele mai folositoare unelte

„Școala de Sabat ar trebui să fie cel mai mare mijloc și cel mai efectiv, în ce privește aducerea de suflete la Hristos. Slujbașii școlilor noastre de Sabat ar trebui în mod deosebit să posede acest Spirit al lui Hristos. Ei nu pot fi conlucrători cu Hristos dacă El nu locuiește în inimile lor prin credință . . . ” p. 17.

3. O școală de Sabat decade dacă nu câștigă suflete

„Ținta lucrării școlii de Sabat ar trebui să fie câștigarea de suflete. Organizarea poate să fie desăvârșită, împlinindu-se în toate amănuntele ei; dar dacă copiii și tinerii nu sunt aduși la Hristos, școala este fără de niciun folos; căci dacă sufletele nu sunt atrase de Hristos, ele devin din ce în ce mai puțin simțitoare, din pricină că stau sub influența unei religii de formă”. p. 41.

4. Școala de Sabat va fi judecată după roadele ei

„Ce dovadă am putea da noi lumii că lucrarea școlii de Sabat nu este o simplă pretenție? Școala de Sabat va fi judecată după

roade. Ea va fi prețuită după caracterul și lucrarea elevilor. În școlile noastre de Sabat ar trebui date răspunderi tinerilor creștini, pentru ca aceștia să poată să-și desvolte calitățile și să dobândească putere spirituală. Mai întâi tinerii să se predea cu totul lui Dumnezeu, și apoi, încă din cea mai fragedă vârstă să fie învățați a ajuta altora. Lucrul acesta va pune la lucru calitățile lor și-i va face în stare să facă planuri și cum să-și împlinească planurile lor pentru binele tovarășilor lor". p. 42.

5. Instructorii și elevii să caute să salveze pe cel pierdut

„Prin studierea Scripturilor, prin manifestarea unui interes față de alții, prin împlinirea lucrurilor plăcute Mântuitorului, veți crește în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru. Fie ca orice instructor și elev să întrebe: Ce pot face, ca să fie socotit ca un bun serviciu Aceluia care a murit ca eu să trăiesc? La această întrebare Domnul răspunde: „Căutați și salvați pe cei pierduți”. . . . Ce alt privilegiu mai înalt am putea dori decât să fim lucrători împreună cu Dumnezeu, folosind cât mai mult puterile încredințate nouă, pentru terminarea acestei lucrări?” p. 42.

6. Școala de Sabat trebuie să progreseze și să mărească Comunitatea.

„Școlile noastre de Sabat nu sunt altceva mai puțin decât grupe biblice, și în lucrarea cea sfântă de a preda adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, ele pot face mai mult decât au făcut până acum. Școala de Sabat, dacă este bine condusă, posedă o putere minunată, și este în stare să facă o lucrare mare, dar în starea de acum nu este ce ar putea și ce ar trebui să fie. Influența mereu crescândă a lucrării școlii de Sabat ar trebui să desăvârșească și să mărească Comunitatea; dar în niciun caz nu ar trebui îngăduit ca ea să se abată dela interesele Comunității. Școala de Sabat formează unul din cele mai prețioase câmpuri misionare, și dacă a-

cum sunt prevestiri de bine, acestea nu sunt decât indicații și începuturi a ce ar putea să fie”. pp. 25, 26.

7. Echipa membrilor școlii de Sabat să țină lecturi biblice

„Marea lucrare de a face să se deschidă Biblia din casă în casă, prin lecturi biblice, ajută în mare măsură lucrării școlii de Sabat și dovedește că instructorii din școli trebuie să fie bărbați și femei consacrați, cari înțeleg Scripturile și știu cum să împartă cuvântul adevărului. Ideea ținerii de lecturi biblice este o idee venită din cer și deschide calea la multe sute de tineri și tinere să facă o importantă lucrare, ce în alt fel nu ar fi putut fi săvârșită”. p. 26.

8. Ce dorește Domnul dela cei din școala de Sabat

„Cea mai mare nevoie în școala de Sabat nu este nevoia de mecanism, ci nevoia de cunoaștere a lucrurilor spirituale. De câtă mare nevoie au slujbașii de botezul Spiritului Sfânt, pentru ca ei să devină adevărați misionari pentru Dumnezeu!” p. 65.

„Domnul dorește ca aceia cari iau parte la lucrarea școlii de Sabat să fie misionari, în stare să meargă în orașele și satele din jurul Comunității, și să dea lumina acelora cari stau în întunec. El nu vrea ca tinerii să se mărginească absolut numai la lucrarea școlii de Sabat, deci fără a mai face lucrare misionară, lucrare ce trebuie atât de mult făcută, căci făcând o sfortare pentru aceia cari nu cunosc adevărul, ei vor câștiga o experiență care le va lărgi vederile minții și le va adânci și simpatiile”. p. 65.

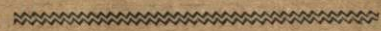
9. Binecuvântarea lucrării școlii de Sabat

„Nimeni nu poate să lucreze în ramura școlii de Sabat. . . . fără ca în urma acestei munci să nu culeagă un seceriș bogat, nu numai la sfârșitul acestei lumi, ci chiar și în această vieață. Prin însăși sfortarea de a lucra, și a face fericiți pe alții, propriile lui vederi vor deveni mai clare și mai largi. Cu cât ne vom strădui

mai mult să explicăm altora adevărul, având iubire pentru suflete, cu atât el va deveni mai clar pentru noi. El se arată mereu minții celui care îl prezintă sub o nouă frumusețe și putere”. p. 95.

10. Fiecare școală de Sabat să studieze metodele salvării de suflete

Slujbașii în fiecare școală de Sabat trebuie să studieze cu hotărâre ce pot face pentru câștigarea de suflete. Poate fi depusă o mai mare grijă în alegerea instructorilor? Poate lucrarea convențională să ne ajute ca să punem povara asupra inimilor tuturor? Pot adunările instructorilor să dea îndrumări cu privire la câștigarea de suflete? Fiecare școală de Sabat trebuie să-și formuleze planurile sale proprii spre a ajunge la inimile elevilor, inspirându-i să lucreze pentru alții.

(Urmare dela pag. 12.)

tate adevărul prețios care singur le putea salva sufletele.

Nu folosise Iacob destul de bine orele libere din timpul vacanței? Și nu fusese instructoarea îndeajuns răsplătită pentru toate ostelile ei? Câți din tinerii noștri cetitori învață cu aceeași seriozitate Cuvântul adevărului, care le stă totdeauna la dispoziție, ca prin el să poată apuca pe calea vieții?

Câți instructori și instructoare depun un interes ca acesta în a învăța pe alții, în speranța ca în felul acesta să salveze un suflet dela moarte?

NOU!

O lectură, pe cât de interesantă, pe atât de instructivă, o puteți avea cetind broșura: „Ocolul pământului”, care va apare în curând în Editura noastră. După cum se poate observa chiar din titlul ei, cunoștințele dvs de geografie vor fi sporite, și aplicațiile pe cari le face în domeniul spiritual sunt foarte sugestive.

Imbogățiți-vă biblioteca dvs cu cărțile noi ce sunt în curs de apariție.

DEINTRU CEI MICUȚI

Iacob și instructoroaia lui

Între elevii unei școli de Sabat dintr'un oraș mai mare de provincie, se afla și un băiețel irlandez, care prin veselia și inteligența lui, prin vioiciunea minții și atenția serioasă asupra lecțiilor, trezi interesul instructoroaiei sale. După câteva Sabate însă, băiatul n'a mai venit la adunare și cu toate că au întrebat de el și l-au căutat în cursul săptămânii, n'au putut să-l găsească nicăieri. Câte odată era zărit de departe, și părea că ar vrea să stea de vorbă, dar îndată ce cineva încerca să se apropie de el spre a-i vorbi, o lua la fugă și sărea cu atâta ușurință gardurile, încât nimeni nu putea să-l ajungă.

Învățăturile în școala de Sabat îi fusese predate de o tânără credincioasă, care aparținea uneia dintre cele mai înstărite familii din localitate.

Într'o după amiază friguroasă din luna Decembrie, când Iacob lipsea de mai mult de o lună dela școala de Sabat, veni la instructoroaia lui și bătând sfios dar stăruitor la ușa din dosul casei, ceru să i se permită să vorbească cu domnișoara instructoroaie.

„Nu se poate”, zise bucătăreasa, „crezi că domnișoara o să vie să vorbească cu tine în șopronul de lemne? Dacă ai vreo dorință, atunci intră frumos în casă”.

„Nu sunt destul de bine îmbrăcat să merg în casă”, zise micuțul, în timp ce privea trist la pantalonii rupți și la ghețele sale murdare.

Din fericire domnișoara era în apropiere, așa încât auzise conversația și recunoscând vocea copilului, veni la ușă spre a vedea ce dorea Iacob. El plecă privirea în jos rușinat, în timp ce domnișoara luă binevoitoare mâna lui în a ei și îl întreabă ce a mai făcut

și de ce n'a mai fost la școala de Sabat.

„Tata nu m'a lăsat să merg”, îngână el printre suspine. „M'a bătut pentrucă am fost la adunarea dvs., apoi m'a dus la pastor unde m'a bătut și mai tare”.

„Bietul copil”, zise domnișoara cuprinsă de milă, „dar știe tatăl tău că ai venit acum aici?”

„Nu știe, dar mi-a dat voie ca în fiecare după amiază să merg la patinaj, cu condiția de a nu mai merge niciodată într'o școală de Sabat! Și așa am adus cu mine Noul Testament și v'aș ruga dacă vreți să mă învățați aici”.

Nu era aceasta o pretenție prea mare? Nu știa Iacob că timpul domnișoarei este ocupat cu treburile casei și cu cerințele vieții? Nu s'ar putea ea gândi că prin învățatura pe care o dă în Sabat a îndeplinit tot ce i se poate cere? Totuși ce putea însemna pierderea câtorva ore, neglijarea lucrului în casă și renunțarea la anumite plăceri în comparație cu valoarea unui suflet prețios? Domnișoara putea numai să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru o ocazie așa de minunată de a lucra pentru acest suflet. Astfel Iacob venea în fiecare după amiază în timpul vacanței la domnișoara instructoroaie, unde ședea alături de ea în biblioteca cea frumoasă și învăța și cerceta cu seriozitate cuvintele Maiestrului divin care spusese: „Lăsați copiii să vină la Mine”.

Timpul patinajului trecuse, ultima ghiță pe iaz se topise; cu toate acestea Iacob nu folosise niciodată timpul său pentru patinaj, care-i plăcea atât de mult mai înainte. El găsise un izvor de bucurii mai adânci și mai curate de cum îi puteau oferi distracțiile și jocurile.

Dar lucrul acesta nu putea rămâne mult timp ascuns. Într'o zi Noul Testament pe care-l folosea atât de mult, îi căzu din buzunar în fața părinților.

„Ce e asta?”, se răsti tatăl său la el.

„Este Noul Testament al meu”, răspunse Iacob prietenos.

„Și de unde-l ai? Te-ai dus iarăși la adunarea interzisă, cu toate că ți-am spus să nu mai mergi acolo.”

„Nu tată, dar instructoroaia mea mi l-a dat de mult.”

„Și cine este instructoroaia ta?”

„Domnișoara L.”

„Cum? Domnișoara L? Aceea care locuiește în casa aceea mare acolo sus pe deal?”

„Da tată”.

„Așa? Dar ce scrie în cartea aceea? Ia să ne citești și nouă puțin din ea”.

Providența făcuse ca de data aceasta domnul R. să nu fie beat, ceea ce se întâmpla foarte rar și când copilul începu să citească unul după altul versetele din scumpă lui carte, inima tatălui se deschise cu o naivitate copilărească în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Din ziua aceea el începu să cerceteze în mod serios adevărul, așa cum numai la Isus se poate găsi. Dorința după bătăuri tari care-l coborise atât de jos, fu înnăbușită, căci o dorință mai puternică îl stăpânea acum și el începu să înseteze după apa vie care satură pe cel ce bea din ea și care face să nu mai însetezi niciodată.

Când era treaz, domnul R. era un om harnic și priceput și în curând își puse treburile în ordine și familia nu mai duse lipsă de nimic. Dar acestea n'au fost singurele fructe aduse de iubirea lui Iacob pentru adevăr. După câteva luni tatăl și mama scăpară și de opresiunile celor interesați și primiră în umilință și cu seriozi-

(Urmare la pag. 11)

PAGINA GOSPODARULUI

Febra aftoasă

În seria scrisorilor noastre către gospodari, în ultimul timp am arătat primejdiile câtorva din boalele contagioase ce pot lovi vitele gospodarului și cari pot molipsi și pe om. Continuăm și de această dată cu arătarea acestor primejdii. Boala despre care dorim a arăta câteva lucruri prin rândurile acestea, poartă numele de „Febra Aftoasă”. În popor adesea mai e numită și „dor de gură, și de picioare”, sau „boală de gură și de unghii”.

Febra aftoasă se ivește mai ales la animalele cu unghiile bifurcate (despicate). Se spune că boala ar fi venit din Africa prin intermediul unei turme de oi adusă în Franța. De aci îndată a început să se lătească cu mare iuțeală în toate părțile provocând mari pagube. Ca și majoritatea boalelor vitelor și această boală își are cauza într'un „virus filtrabil” (un microb) foarte mic, care se transmite, cum vom vedea, pe diferite căi, provocând lățirea boalei. Odată transmisă la un animal sănătos, microbul boalei începe să lucreze. Nu va trece mult timp după această dată și vom vedea după 3-4 zile ivindu-se primele simptome ale boalei.

Cum se cunoaște boala

După 2-4 zile dela intrarea microbului în corpul unui animal sănătos, se ivesc primele semne după cari putem cunoaște că avem de-a-face cu febra aftoasă. Animalul are temperatură (40-41 grade Celsius). Ii pierе pofta de mâncare, e trist, botul devine uscat, se pronunță o mare sete la animal; după 6-10 ore se ivesc pe mucoasa bucală (piețița care îmbracă gura) niște pete roșietice cari încep cu mărimea unei semințe de mei și până la mărimea unei pișe de 20 lei. Petele acestea se lătesc și se pot ivi și la buze, gingii, limbă, etc. În curând ele se vor transforma în niște bășicuțe umplute cu un lichid gălbui. Din cauza lor animalului îi curg din gură multe bale. Lichidul din bășicuțele acestea se va transforma în curând în puroiuri, iar pelița lor se va păli și crăpa. Puroiul se va scurge afară iar pe locul unde au fost bășicuțele vor rămâne răni deschise cari sunt foarte dureroase. Din cauza lor animalul se va hrăni foarte greu și mai ales nu va putea să mănânce nutrețuri uscate. În astfel de cazuri e

nevoie să se dea animalului nutrețuri verzi și lături cu cartofi fierți și tărățe. Nutrețurile uscate, pe lângă faptul că vor putea fi mâncate de animal cu foarte mare greutate, — dacă totuși animalul va încerca să le mănânce, — i-ar putea produce infectarea rănilor din gură, agravând prin aceasta mersul boalei.

Adesea însă, pe lângă simptomele de mai sus, astfel de pete și mai apoi bășicuțe se mai pot ivi și pe alte părți ale corpului, cum ar fi: boala dintre unghii, coroană (locul unde se unește unghia cu piciorul), sau la vaci chiar pe țate, în acest caz mulgerea devenind foarte anevoioasă. Când aceste bășici se ivesc la unghii, animalul merge șchio-pătând. Trebuiesc însă luate imediat măsurile de tratare a boalei. Toate aceste semne de manifestare a boalei ne arată că avem de a face cu febra aftoasă. După felul cum se manifestă boala se zice că este: ușoară, mijlocie sau normală. Se poate însă întâmpla ca petele roșii, apoi bășicuțele și după ele rănilile să se ivească pe întreaga întindere a tubului digestiv, sau pe canalul care duce aerul la plămâni, sau chiar ca microbul să reușească să pătrundă în sânge. În cazul acesta avem de-a-face cu o formă mai grea a febrei aftoase, care e cu mult mai periculoasă. Când microbul s'a cuibărit în sânge, după un scurt timp animalul va muri.

În cazul boalei supra-acute (boala cea mai primejdioasă) din cauza infectării tubului digestiv, animalul pe lângă simptomele de mai sus, dela mersul normal al boalei, mai prezintă încă diferite simptome, după care putem ști că ne găsim în fața manifestării boalei în forma cea mai grea și cea mai primejdioasă. Animalul se balegă cu sânge, se curură, iar balega are un miros foarte urit. Simptomele de mai sus, cu mici deosebiri, se potrivesc mai la toate animalele cornute și cu unghia despicată. E primejdios însă când ea lovește animalele cari se găsesc în gestație, pentru că într'un asemenea caz, în mijlociu 40% din ele vor avorta. În cazul când unele din ele aveau lapte, acesta se va împușina foarte mult.

Lățirea boalei — Contaminarea

Dintre toate boalele cari lovesc animalele gospodarului, s'ar părea că febra aftoasă e aceea care se lățește cu cea mai mare iuțeală, tinzând să cuprindă sate întregi, regiuni, sau în caz când nu

se vor lua cele mai severe măsuri, chiar țări întregi. Aceasta se întâmplă din cauză că boalei îi stau la îndemnă multe mijloace cari-i favorizează lățirea. Întâi, prin faptul că animalelor bolave le curg din gură tot timpul bale cari provin din bășicile aftoase. Ori pe unde vor ajunge aceste bale, locul va fi infectat. Va fi deajuns ca un animal sănătos să vină în contact cu aceste locuri, ca să fie contaminat de boală. Apoi la fel, hrănirea animalelor cu furaje provenind din regiunile infectate cu boală, sau contactul vitelor între ele, ținând aci seama că o vită care a fost odată bolnavă, chiar după ce s'a făcut sănătoasă, tot mai împrăște boala până la 60 zile după vindecare. Mai sunt apoi și alte cauze pentru infectarea animalelor cum ar fi infectarea apei din care beau vitele, în locuri de unde se adapă mai multe vite, sau chiar îngrijitorii vitelor, oamenii cari îngrijesc o vită bolnavă pot și ei să slujească la răspândirea boalei, transmitând mai departe microbul boalei și acesta chiar la distanțe destul de mari. Adesea prin grajduri sunt un fel de șoareci mari, guzgani sau șobolani, cari pot lua și ei boala și să o ducă mai departe la alte vite. Dacă vitele bolnave sunt deschise vor intra la ele muștele cari vor deveni foarte primejdioase pentru lățirea boalei.

Iată deci, în rezumat, câte posibilități are boala de a se lăți și infecta vitele noastre. S'ar părea într'adevăr că această boală are o legiune de servi ai săi cari o servesc pentru a se muta pe multe locuri și a semăna prăpădul. Gospodarul însă să nu uite că aceste greutăți ce-i pot lovi gospodăria, deși au atâtea posibilități să se îmulțească, pe de altă parte Bunul Dumnezeu a dat alte posibilități prin cari să se stăvilească și distrugă chiar, boala. În primul rând gospodarul să-și pună încrederea în puterea lui Dumnezeu care poate mai întâi, și mai întâi să-i ferească vitele lui de boală. Dar când această năpastă s'a întâmplat să vină, n'a primit el oare dela Atotputernicul, pricepere, înțelepciune și spirit de înțelegere? și apoi din când în când sfaturi și învățături? Să le folosească el bine deci, și să-și pună încrederea în Cel care poate vindeca când boala s'a ivit, și va ajunge să treacă cu bine toate greutățile.

Mijloacele de vindecare a boalei

Am văzut mai sus cari sunt primejdiile acestei boli. Cred că gospodarul va lua bine seama ca la timpuri de primejdie să ia cele mai bune măsuri pentru îngrijirea vitelor sale spre a le feri, pe cât este cu putință, de astfel de nenorociri.

În ce privește însă mijloacele cu ajutorul cărora am putea lupta pentru su-

primărea boalei, ajutând vitele la vindecare, în primul rând cel mai înțelept lucru cred a fi acela ca după ivirea boalei să fie chemat în grabă medicul sau agentul veterinar, cari vor lua cele mai bune măsuri, ținând seamă că interesul public cere ca acolo unde boala s'a ivit să se facă toate sforțările ca ea să fie combătută și localizată. Până la posibilitatea venirii medicului sau agentului veterinar, e bine să cunoască însă și gospodarul ce are de făcut, de aceea redau aici mai la vale după revista Uniunii Camerelor de Agricultură din România „Drumul Nou”, câteva sfaturi și îndrumări cari să fie pentru asemenea cazuri la îndemâna gospodarului.

„Din cele văzute mai sus, rezultă că boala aceasta se vindecă ușor, dacă nu se ivesc complicații. De aceea, aproape toate măsurile de vindecare constau în a preîntâmpina apariția complicațiilor. Când boala este la gură, se va da animalelor bolnave, iarbă, apoi diferite amestecuri de făină de porumb, orz, tărâțe, ș. a., cu apă, cari mâncate, să nu rănească mai rău gura. De asemenea, se va spăla gura cu o soluție de piatră acră 10 grame la un litru de apă), sau cu apă amestecată cu oțet. Când boala e la picioare, vom căuta să le ferim de a se murdări. Pentru aceasta, ne vom îngrijii, ca vitele bolnave să aibă un așternut uscat și curat. Picioarele animalelor bolnave se vor spăla cu o soluție de creolină sau piatră vânăță 1—2%.

După ce am văzut cum se poate răspândi microbul boalei, ne vom da ușor seama, că toată atenția trebuie îndreptată spre animalul bolnav, care este un izvor al molimeii. De aceea, el va fi despărțit de vitele sănătoase, iar toate lucrurile venite în atingere cu el, ca: așternut, unelte de grajd ș. a. vor fi dezinfectate. Desinfecția se face cu leșie nicotită, cu creolină, microbul boalei nimicindu-se destul de repede cu aceste dezinfectante.

Tot pentru a se preîntâmpina răspândirea boalei, Legea de Poliție Sanitară Veterinară prevede următoarele. „Când febra aftoasă ia o întindere mare, se va opri circulația vitelor cornute, a oilor și a caprelor, în localitățile infectate.

Din localitățile infectate vitele sănătoase se pot transporta la abator, dacă s'au luat măsurile necesare pentru a se împiedeca propogarea boalei. Comisiunea de constatarea boalei poate aplica inocularea animalelor sănătoase din grupul sau curtea infectată. Asemenea inoculări se vor face cu aprobarea Ministerului Agriculturii, asupra tuturor animalelor din localitatea infectată.

Prin aceste inoculări (aftizări), se dă boala odată la toate animalele. Admiterea pentru tăiere și darea în consumație a unui animal atins de febră af-

toasă se va face numai sub controlul medicului veterinar oficial.

Este oprit a se pune în consumație lapte nefiert, provenit dela animale bolnave. Această deoarece s'a observat că mai ales copiii, consumând lapte nefiert, capătă umflături și răni în gură, pe limbă, buze, și boala se întinde și la stomac și intestine.

Când febra aftoasă apare într'o localitate și boala este limitată, Ministerul de Agricultură, luând avizul comisiunii veterinare, poate dispune uciderea animalelor bolnave, cu drept la despăgubire, dacă cu această măsură se poate stinge focarul (locul unde a apărut boala) ”

Bruceloză bovină (Avortul epizootic)

O altă boală, și aceasta destul de primejdioasă pentru vitele fătătoare, este boala cunoscută în popor sub numele de „avort epizootic”. Boala e pricinuită de un bacil sau microb numit „bacilul lui Bang” sau „Brucela abortus bovis”. E boala care pricinuește avortul, adică lepadarea fătului înainte de timp, la vitele comute mai ales, dar se poate ivi și la cai.

Simptomele boalei

La o vită bolnavă simptomele cele mai puternice ale boalei, sunt acelea că vita leapăda vițelul înainte de timp. Mai ales la vaci se întâmplă lucrul acesta. Trebuie ținut seama însă că o vacă se poate întâmpla să mai avorteze și din alte cauze, cum ar fi de exemplu: din cauza răcelii, a nutrețului stricac, a cartofilor sau sfelei stricac, din cauza unor lovituri pe cari vacă le-ar fi primit în pânțec. Acestea se pot numi avorturi din cauza neglijenței sau accidente. Avortul provocat însă din cauză de boală e foarte primejdios. De altfel, nici celelalte avorturi nu sunt absolut de loc bune, căci s'ar putea întâmpla uneori să fie cauzatoare de moarte pentru vite. Cele provocate de boala „bruceloză bovină” însă în afară de primejdia punerii în pericol a vieții, ele mai sunt primejdioase și pentru faptul că boala se va lăți și la celelalte animale, și se va transmite prin ereditate și la vițel. La vaca bolnavă de bruceloză se observă o scurgere roșie, iar laptele scade și dacă-l punem la fiert în cele mai multe cazuri se închiagă. După ivirea acestor simptome, nu va trece mult timp și vaca va avorta, adesea ne lepadând învelșurile vițelului. Starea vitei e destul de primejduită și trebuie chemat în grabă medicul veterinar, care va lua măsurile necesare. De aceea ori de câte ori o vacă va avorta fără vreuna din cauzele avorturilor din neglijență sau accidente, trebuie chemat în grabă medicul veterinar,

pentru a vedea dacă n'avem de-a face cu vreun caz de ivire a boalei, „brucela bovis”, pentru a fi luate măsurile necesare de prevenirea boalei la celelalte vaci. Aceasta mai ales și pentru faptul că se poate întâmpla ca unele vite să fie mai rezistente și să nu se ivească prea multe simptome mai înainte de a avorta ci să avorteze pe neașteptate fără nici un alt simptom antemergător.

Medicul veterinar ne va preciza apoi ce avem de făcut pentru a opri lățirea bolii în caz de avort epizootic. O grijă foarte mare trebuie să aibă gospodarul ca să împiedece lățirea boalei, care ar produce mari pagube în gospodărie. Cauzele lățirii bolii sunt multe, dar dacă se vor lua măsuri înțelepte, boala poate fi stărpită. Adesea cauzele lățirii boalei sunt: vaca bolnavă, scurgerile dela ea, laptele ei crud, vițelul care suge dela o astfel de vacă (acesta dând prin balega lui microbul afară), apoi învelșurile fătului avortat, și fătul avortat. De asemenea microbul se poate transmite la vitele sănătoase și prin apa pe care o poate infecta o vită bolnavă, precum și prin nutrețul sau prin așternutul vitei bolnave. Dacă apoi pe locul unde a stat o vită bolnavă se culcă o vită sănătoasă aceasta ar putea fi molipsită. Oamenii cari mulg vitele, sau acei care le îngrijesc pot fi și ei cauze de lățire a boalei, dacă nu se vor dezinfecta când merg la vitele sănătoase după ce au îngrijit pe cele bolnave. Dezinfectarea trebuie să fie cât mai completă. Măinile mai ales trebuie să fie bine spălate și dezinfectate.

Ce trebuie să facem pentru a feri vitele de bruceloză

(Prevenirea boalei)

Bruceloză bovină nefiind o boală cu prea multe simptome antemergătoare, se poate prea adesea întâmpla ca să avem o vită bolnavă, sau să cumpărăm o asemenea vită și să n'o cunoaștem că e bolnavă. Ea rămâne așa, dar în timpul gestației vita va avorta. Pentru a ne feri de astfel de experiențe, e bine ca atunci când suntem nevoiți a cumpăra vite fătătoare, să le cumpărăm dela locuri cari ne pot da o cât mai serioasă garanție pentru sănătatea vitelor. Sunt așa de exemplu grajdurile mari, cari ne pot garanta sănătatea unei vaci cumpărate, apoi la cumpărarea unei astfel de vite e bine să ascultăm medicul veterinar, care are posibilități și poate să ne spună dacă vita e sănătoasă sau suferă de vreo boală, pe care nu oricine o poate cunoaște.

Pe cât ne e cu putință apoi, să ferim vitele de pășune la un loc cu vitele străine. Să avem garanția sănătății taurilor, iar grajdurile în cari ținem vitele să fie

(Urmare la pag. 16)

„Aștept glasul trâmbiței“

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”. Ps. 116, 15.

În Sanatoriul Dr. Flechtenmacher din Brașov a adormit în Domnul, în urma unei operații grele de stomac, fr. nostru Predicator mult iubit, **Arsenie Duică**. Conferința Muntenia de Vest a Advențiștilor de Ziua Șaptea pierde pe unul dintre cei mai buni slujitori ai Evangheliei, un adevărat păstor în Izrael.

Fratele Arsenie Duică s'a născut în Comuna Tâța, Jud. Dâmbovița, la 11 Septembrie 1894, și după un pelerinaj de 44 ani a fost chemat la odihnă în seara zilei de 10 August 1938. În anul 1924 a fost chemat în lucrarea de evanghelizare. În anul 1930 a primit binecuvântarea de predicator. Cea mai mare parte din timpul activității sale a folosit-o în predicarea Evangheliei în jud. Teleorman.

Deși a fost de o natură slabă și de o construcție cam debilă, fratele Duică a depus o muncă încordată în lucrarea de predicare a Evangheliei, pentru binele și fericirea semenilor săi. A fost caracterizat ca om al răbdării, al bunătății și al blândetei. Chiar în clipele cele mai grele prin cari a trecut, puteai să-l vezi totdeauna cu zâmbetul pe buze. Era gata să dea un sfat bun la toți cei cari aveau nevoie de el; neobosit în facere de bine pentru frații săi de credință, pentru vecinii și pentru oricine ar fi avut nevoie de sprijinul lui. L-au plâns vecinii, l-au plâns cei săraci, cari îl cunoscuse ca pe un om al lui Dumnezeu, l-au plâns frații din Jud. Teleorman.

În lucrarea lui, fr. Duică a câștigat multe suflete pentru împărăția lui Dumnezeu și a clădit, în timpul activității sale, 33 case de rugăciuni în Comunitățile pe unde a lucrat. În timp ce se afla în sanatoriu, în ultimele zile de criză, i-am vorbit despre Isus, despre nădejdea vieții viitoare și despre străduințele lui depuse în câștigarea de suflete. La întrebarea pusă: „Frate Duică, cum te vei simți atunci când Domnul te va ajuta să întâlnești pe acele suflete pentru cari ai lucrat, pentru cari te-ai rugat și pe cari le-ai câștigat pentru Evanghelia lui Isus? Auzind aceste cuvinte fața a început să-i strălucească de bucurie și prin zâmbetul ce s'a ivit pe buzele-i palide, a arătat că așteaptă cu multă nădejde ziua cea mare a răsplătirii dreptilor.

Cu câteva minute înainte de a pleca pe calea pe care merge tot omul, l-am întrebat dacă mai are vreo dorință. De abia a putut să exprime: „Rugați-vă” și împreunându-și mâinile pentru rugăciune și-a mai tras suflarea de câteva ori și a adormit.

În urmă lasă o soție și patru copii pe cari i-a iubit mult și i-a îndemnat să rămână credincioși Domnului până la sfârșit, precum și mulți copii sufletești, câștigați prin Evangheliile.

Într-o scrisoare lăsată unuia dintre conlocuțorii săi, între altele a scris câteva texte din cari se poate vedea încrederea lui nestrămutată în Dumnezeu și așteptarea învierii morților. Textele sunt: Ps. 32, 1-6; 50, 1-5; 108, 1-5, și ultimul pe care ne-a rugat să-l publicăm: „..... Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima

tare, Tu-i cheazăștești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine. Incredeteți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este stânca veacurilor”. Isa. 26, 1-4.

Cu o zi mai înainte de operație și-a făcut testamentul pe care l-a lăsat scumpei lui soții. N'a avut averi pământești pe cari să i le lase dar i-a lăsat cuvinte și sfaturi mai prețioase decât aurul și argintul, cuvinte cari merită să fie cetite și pentru cari am primit învoirea de la familie să le publicăm. Din cele scrise spiciuim următoarele:

..... Rog cu respect și recunoștință pe Bunul Dumnezeu ca prin Fiul Său să mă ierte de toate păcatele ce le-am făcut față de legea Sa și față de aproapele meu.

„Rog pe iubita mea soție și iubiții mei copii, Daniel, Titu, Pavel și Gabriela, să mă ierte de greșelile mele și lipsurile ce le-am avut față de ei că n'am făcut tot ce puteam face pentru ei.....

„Rog pe Bunul Dumnezeu ca binecu-

vântarea, harul și purtarea de grijă ce a revărsat peste mine, ajutoare materiale și spirituale, să Se îndure Bunul Dumnezeu să le reverse și peste soția și copiii ce-i las în urmă, iubiții mei pe cari îi iubesc mult și nu le-am putut arăta pe față cât îi iubesc.

„Cred din toată inima, mă rog azi și sper că Domnul. Cel ce privește, m'a iertat. El va vedea și va auzi cererile soției mele care este atât de îngrijorată de acești copii pe cari îi las în paza Celui ce poartă de grijă la toate. O, Doamne, Dumnezeuule! Cel ce vezi și auzi toate, ocrotește Tu copiii și soția ce mi i-ai dăruit; astăzi când mă despart de ei, Te rog să-i apropii de Tine și cum m'ai purtat pe mine, poartă-i și pe ei, căci sunt ai Tăi.

Te rog cu multă umilință, dragă Zoe, tu care mi-ai fost atâția ani sprijin, ajutor și călăuză pe calea vieții și în lupta credinței, să spui un cuvânt înaintea Domnului că mă ierți de toate câte ți-am greșit în acest timp de când noi ne-am unit în căsătorie.

„Știu că iubești pe copii, știu că ți-ai depus toată energia pentru ei; ai suferit în trup și te-ai oboseit până i-ai făcut: te rog, nu pierde răbdarea nici cu cel ce vine pe cale, care îți va fi de ajutor mai la urmă și te vei bucura de ceea ce va fi el în viață. Nu pierde curajul niciodată, căci Domnul nu te va părăsi. El îți va fi stâncă de adăpost în orice nevoi ale vieții.

„Adresez rugămintea către tine și către toți copiii și strig către Dumnezeuul nostru, Care este viu, să nu vă lase să vă despărțiți de El și de poporul Lui. Vă rog să nu faceți nici un pas afară din Comunitatea Sa, să nu ieșiți, afară este vânt puternic care vă poate lua și duce departe și veți fi în primejdie.

„Ascultați și priviți! Timpul fuge și într'o zi vom încheia zilele. Cum am sfârșit noi aceste zile? Cât de trist este pentru un suflet care termină viața fără nădejde în viața viitoare. Credeți, sperați, nădăjduiți și așteptați în liniște, că Domnul vine, da, El vine să ne mântue!

„Cu liniște aștept acum pe Domnul și ca voia Sa să fie împlinită. Spuneți la cei slabi de inimă să fie răbdători, căci Domnul pe cel statornic îl va face arbore al dreptății în casa Sa.

„Vă predau în paza Aceluia care știe și vede toate până și un fir de păr din capul nostru. El să vă ia sub paza Sa. Dumnezeu să binecuvinteze pe cel din pântecul soției mele; îi urez să-i fie de ajutor în viață.

„Sărut cu iubire și strâng în sufletul meu pe Gabriela, fetița mea pe care o iubesc. Sărut cu căldură pe Pavelică cel care este deosebit dintre copii. Sărut pe Titu care a fost și este soției mele de mare ajutor în casă. Sărut pe Daniel,

cel dintâi și cel mai mare băiat pe care îl iubesc mult. Mă despart cu durere și nu știu ce să mai zic pentru iubita mea soție. Te sărut dulce, dragă Zoe, tu care m'ai îngrijit atâția ani, care ai avut atâta răbdare, ai suferit și m'ai iubit, ai muncit și ai plâns pentru mine ca să fiu la înălțime; te sărut cu iubire sfântă pentru vegherea ta neîntreruptă ce ai avut-o pentru căminul tău, pentru onoarea soțului tău, pentru onoarea lucrării lui Dumnezeu și pentru binele copiilor ce ți-a dăruit Dumnezeu. Te onorez, te respect și rog pe Dumnezeu ca totdeauna să te sprijine și să-ți dea putere până la sfârșit, să te păstreze așa cum te afli și să-ți ajute să biruești până la sfârșit și să rămâi cu Domnul.

Să-ți ajute Dumnezeu să conduci copiii pe calea mântuirii și să-ți dea biruință în această luptă pe care o duci de ani de zile.

„Toate câte am vorbit, le-am crezut și le-am simțit. Incredințez din nou pe iubita mea familie în mâna lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru ceresc, mai iubitor decât voi și să facă toate pentru toți copiii Săi.

„Am sărutat scrisoarea aceasta gândindu-mă la voi, iubită soție și copii!... „Domnul Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă poarte de grijă în luptele vieții și în lupta credinței. O, Doamne, iai Tu sub ocrotirea Ta părintească, căci Tu ne-ai iubit până la moarte.

„Acum închei. Peste trei ore plec la sanatoriu în oraș, iar mâine 2 August mi se va face operația. Incredințez Domnului vieța mea, trupul și spiritul meu și dacă voiu adormi, mă lupt să dorm cu acest gând: „Aștept glasul ultimei trâmbițe și când va scula din țărână pe cei mărtuși să-l aud și eu. Cântați cântarea No. 113 și 344 și mângâiați-vă pe teamei acestor făgăduințe”.

Corpul neinsuflit al fr. Duică a fost adus dela Brașov la Roșiori de Vede, Teleorman, unde se află soția și copilașii și unde era bine cunoscut. Vestea s'a răspândit ca fulgerul în tot orașul și în Comunitățile din împrejurimi. La înmormântare, care a avut loc Sâmbătă după masă, 13 August, a luat parte un public numeros. Au venit vecinii, cunoșcutii și prietenii din oraș precum și mulți frați din Comunitățile din apropiere să-l vadă și să-i dea ultimul lor salut și să-l însoțească până la locul de odihnă.

Cine poate tăgădui puterea transformatoare a Evangheliei lui Hristos, care dă nădejde creștinului nu numai pentru vieța aceasta dar și pentru cea viitoare? Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru această Evanghelie binefăcătoare, ce se predică și pe plaiurile țării noastre românești. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”.

M. Manea

(Urmare dela pag. 14)

păstrate curat. Așa cum spuneam în trecut, grajdurile trebuie din când în când bine aerisite și desinfectate cu creolină și praf de var nestins presărat pe linia grajdului.

Ce trebuie să facem în caz de ivire a boalei

Grija de căpetenie, în cazul când boala s'a declarat la una din vitele noastre, e de a feri pe celelalte. Aceasta se face îndepărtând, sau izolând vita bolnavă. Indepărtarea se poate face prin vinderea vitei bolnave la măcelar, sau în cazul când lucrul acesta nu se poate face, prin izolare completă a vitei bolnave, până când prin tratamentele ce i se va face putem fi siguri de vindecarea ei. Oricari din aceste două căi va fi aleasă de gospodar, de îndată însă ce s'a ivit boala el trebuie să cheme medicul veterinar, care este de mare folos gospodarului prin sfaturile și îndemmurile ce le va da, precum și prin măsurile ce le va lua. Locurile, adăposturile, grajdurile unde vor fi izolate vitele bolnave, se vor desinfecta cât mai des, cel puțin odată pe zi sau în cel mai greu caz din două în două zile. Desinfectarea se poate face cu creolină sau cu var nestins. De altfel medicul veterinar ne va da sfaturile cele mai înțelepte, indicându-ne și soluția cu care putem face desinfectarea necesară. Am arătat mai sus cari sunt cauzele lățirii boalei, de îndată ce boala s'a produs, trebuie să ne îndreptăm silințele pentru stăvilirea ei. În acest scop în primul rând, cauza principală e vita bolnavă de care ne vom îngriji pentru izolarea ei, spre a împiedeca răspândirea boalei. Vacă izolată trebuie și ea desinfectată

cât mai des, apoi așternutul și bălegarul și toate lucrurile venite în atingere cu vita bolnavă trebuie desinfectate. Am amintit mai sus că o cauză a lățirii bolii este și fătul avortat, precum și învelișurile lui, dimpreună cu scurgerile dela vita bolnavă. Toate acestea trebuie complet îndepărtate, arse sau îngropate la mari adâncimi iar locul bine desinfectat. Se poate însă întâmpla ca o vită să avorteze fără să aibă simptomele boalei și chiar să fete la timp și totuși să fie bolnavă. De aceea după posibilități e bine să pregătim totdeauna un loc rezervat pentru cazuri de avorturi la vite sau chiar pentru fătari, locuri cari apoi să fie radical desinfectate.

O vită care a fost găsită odată bolnavă și pusă sub tratament, sau care a fost numai bănuită, nu trebuie pusă la un loc cu celelalte vite, până ce nu e complet vindecată. Mai înainte de a o pune între celelalte vite trebuie anunțat medicul veterinar oficial, pentru a mai face încă o vizită vitei spre a ne convinge dacă animalul a fost pe deplin vindecat.

Dacă se întâmplă că o vacă nu s'a curățat la timp de toate resturile de învelișuri ale vițelului, trebuie chemat medicul veterinar, care să ne dea cele mai bune îndrumări și să trateze animalul. Statul pentru ajutorarea gospodarilor a rânduit ca domnii medici veterinari la cererea din partea gospodarilor să vaccineze gratuit vacile contra brucelozei. Vaccinarea se face de două ori la intervale de 15 zile, cu cel puțin 8 săptămâni înaintea începerii gestației pentru vacile mai bătrâne, iar pentru juninci cu 12 săptămâni mai înainte.

Ioan I. Dănețiu

Absolvent al școlii de agricultură

ANUNȚURI

Se aduce la cunoștința tuturor celor interesați că după data de 1 Octombrie, 1938, sediul Conferinței Muntenia de Vest se va muta în str. Eduard Grant, No. 25. Deci toată corespondența să fie trimisă pe adresa de mai sus.

Se aduce la cunoștință că începând cu data de 1 Septembrie 1938, fratele Vlad Mocanu, Președintele Conferinței Banat-Crișana, se mută cu domiciliul din Str. Voluntarilor 13, în Str. Nicolae Grigorescu No. 3-4 (parter) Arad.

NU UITAȚI!

Luna abonamentelor

Vând mașini de tricotație, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotațul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește brânșa tricotațului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Fircă, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.
Abonamentul pe un an lei 100.